

Publicerad 2006-03-11 19:21 av osynlig

Åk inte bil rattfull

Åk inte med någon full

Hindra andra från att åka med

Det handlar om att rädda liv

Det handlar om att rädda liv!

- Hallå?

Min röst ekade i lägenheten utan svar. Louise brukade alltid vara hemma när jag kom hem. Nu var det läskigt. Ingen som tjtade om att jag skulle sänka hårdrocksmusiken. Jag saknade henne så fruktansvärt mycket. Men jag kommer aldrig mer att få se henne. Aldrig höra hennes skratt eller eviga tjtat.

Jag fick en tår i munnen. Det smakade salt. Jag kom att tänka på hur mycket jag bråkat med Louise. Hur hon slagit och skrikit elaka saker till mig. Jag hade sprungit gråtande ut till mamma som skällt på henne. Louise låste in sig på sitt rum och var ännu mera arg och ledsen då. Det märkte man, men hon ville aldrig visa det.

Det var mitt fel att hon dog!

Tårarna rann ännu mer och bildade små vattenfläckar på den vita mattan.

Det var en lördag och Louise hade bestämt sig för att vara hemma den kvällen för en gångs skull. Vi såg på tv. Men Louise blev sur. Hon tyckte jag hade fel kanal. Jag skrek åt henne. Men jag tänkte ju inte på att det skulle bli sista gången jag såg henne. Hon stack till en kompis. Jag var lättad över det. Hon förstörde ju ändå bara min kväll.

Fyra timmar senare ringde telefonen. Vi låg och sov allihop. Mamma svarade efter sju signaler. Hon skrek. Sedan bröt hon ihop. Pappa tog över luren. Han andades häftigt och var helt tyst ett bra tag. Jag tror nästan han sprang ifrån telefonen innan den unge pojken i andra ändan hann avsluta sin mening.

Bilen var kall. Jag frågade försiktigt vad det var frågan om, men fick inget svar. Vi åkte inte långt. Högst ett par kilometer. Det var mörkt och kallt ute. Jag frös. Min pyjamas var tunn och en aning för liten.

Det stod blinkande polisbilar och ambulanser där vi stannat bilen. Jag blev bländad innan jag vande mig. Tittade mig omkring och försökte få en susning om vad som hänt.

Mer hann jag inte tänka. Polisen bar någon. Jag visste vem det var. Mia! Det kändes som ett knivstick i hjärtat. Inte Mia!

Mamma skrek och jag ryckte till. Hon låg på marken. Pappa satt bredvid henne. Under mamma låg Louise! Världen stannade till. Det kändes som om jag ville dö.

Då fick jag syn på en bil i diket. Louise hade åkt med den! Det var svårt att förstå att den var körduglig för mindre än en halvtimme sedan.

Borta vid poliserna stod en ung kille. Jag kände igen honom också. Det var Robin. Det var han som ringde till oss och berättade. Han var jättesnäll och rolig och brukade bjuda mig på godis. Men nu... Nu hade han kört ihjäl min syster!

Louise låg i ambulansen med en massa sladdar över hela sig. Hon levde fortfarande men hennes hjärta slog mycket, mycket långsamt.

När klockan var tre på morgonen väckte mamma mig. Vi var på sjukhuset. Jag hade somnat i hennes knä i bilen. Pappa var inne hos Louise. Mamma fick lyfta mig in till henne trots att jag var 12 år. Louise låg i en säng. Hon såg så fin ut där hon låg med tända ljus bredvid sig. Doktorn pratade med mina gråtande och förtvivlade föräldrar. Jag kunde inte urskilja vad de sa. Det lät bara som mummel i mina öron. Jag var så upptagen av Louise. Hon låg med händerna på magen. Ungefär som man gör när man ber. Mina föräldrar grät. Jag kunde inte gråta. Det kom bara inga tårar. Jag var så chockad. Jag satte mig bredvid Louise på sängen och förde hennes hand upp till min kind. Handen var kall. Jag la försiktigt ner den igen och reste mig så mamma och pappa skulle få plats. Louises hår var utsläppt. Min hand snuddade försiktigt vid de bruna, lite självlockiga topparna. NU rann tårarna rann oavbrutet. Det var så svårt att förstå vad som hänt. Jag pussade Louise på kinden. Sedan klarade jag inte av att vara där inne längre.

Nu hade fläcken av tårar på mattan blivit en stor pöl. Det var precis en vecka sedan allt vändes upp och ner. Hon var ju bara 17 år. Robin hade ringt mig igår. Jag ville inte prata med honom, men när jag väl gjorde det kändes det fel att inte göra det. Han var lika ledsen som jag. Mia och Louise var ju hans bästa kompisar, och nu hade han förlorat båda två. Robin hade haft 1,6 i promille och mådde verkligen dåligt nu. I måndags hittade han tabletter och försökte ta livet av sig. Då åkte han in på psyk. "Jag ska inte leva när jag kört ihjäl dem!", skrek han hela tiden. Det var synd om honom. Han hade det inte lätt. Men Robin var en snäll kille. Det visste jag. Han ställde alltid upp för Louise. Det var därför jag tyckte om honom. Det var ju trots allt en olyckshändelse. Men ändå…

Ytterdörren small igen. Jag hoppades på att det var Louise.

- Rasmus!

Mammas röst ekade lika mycket som min. Men mamma fick i alla fall ett svar.

Jag kramade henne länge. Vi grät båda två.

Imorgon var det begravning. "Om jag begravs med rosor och röda körsbär ska jag sitta på ett rosa moln och vinka till dig, mamma och pappa." Det sa Louise till mig när jag var nyfödd. Då var hon 5 år och hade precis varit på morfars begravning som hon tyckte var så fin. Alla blommor och ljus. En sådan fin begravning ville hon också ha.

Lite senare på eftermiddagen skulle jag till mormor. Men jag gick aldrig dit…

För jag plockade röda körsbär till min syster!

Varje år dödas 150 personer i Sverige p.g.a. rattfylleri!

Don't drink and drive!

Det handlar om att rädda liv!

Bara 1/400 tas av polisen!

16 000 rattfulla kör på vägarna varje dag!

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren osynlig med Poeter.se id #6298 innehar upphovsrätten